

51. møde

Onsdag den 7. februar 1990 kl. 13.00

Dagsorden:

1) *Spørgsmål til ministrene.*

2) *Første behandling af beslutningsforslag nr. B 54:*

Forslag til folketingsbeslutning om styrkelse af Københavns Fondsbørs' internationale status.

Af Nyrup Rasmussen (S) m.fl.

3) *Første behandling af beslutningsforslag nr. B 53:*

Forslag til folketingsbeslutning om en mere fremadrettet og effektiv bedriftssundhedstjeneste.

Af Tommy Dinesen (SF) m.fl.

Meddelelser fra formanden:

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Formanden for Uddannelsesudvalget har meddelt mig, at udvalget i henhold til forretningsordenens § 12, stk. 4, har optaget lovforslaget om nedlæggelse af Landscentralen for Undervisningsmidler (L 94) til fornyet udvalgsbehandling.

Sundhedsministeren (Ester Larsen) har meddelt mig, at hun ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om administration af De Europæiske Fællesskabers retsakter om levnedsmidler m.m.

(Lovforslag nr. L 177).

Indenrigsministeren (Thor Pedersen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.
(Lovforslag nr. L 183).

Sundhedsministeren har meddelt mig, at hun ønsker i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 4, at give Folketinget en skriftlig

Redegørelse om biomedicinsk forskning og etik.

(Redegørelse nr. R 10).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil blive optaget i Folketingstidende.

Redegørelsen vil komme til forhandling onsdag den 7. marts 1990.

Skriftlig fremsættelse af forslag:

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Jeg tillader mig herved for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om administration af De Europæiske Fællesskabers retsakter om levnedsmidler m.m.

(Lovforslag nr. L 177).

Hensigten med lovforslaget er at sikre gennemførelsen i dansk ret af vedtagne EF-retsakter om levnedsmidler ved at bemyndige sundhedsministeren til at fastsætte nødvendige regler på dette område.

Lovforslaget medfører således, at der ved vedtagelse af forordninger på levnedsmiddelområdet nationalt kan fastsættes straffebestemmelser for overtrædelse af reglerne.

Endvidere betyder forslaget, at kontrol med overholdelse af såvel direktiver som forordninger på levnedsmiddelområdet administreres ensartet og af de myndigheder, der normalt varetager opgaverne, uafhængigt af retsaktens form.

Endelig kan der forekomme bestemmelser i direktivet, hvortil savnes en tilstrækkelig klar hjemmel i levnedsmiddeloven til at implementere reglerne i dansk ret. Også dette forhold tager lovforslaget højde for.

Jeg kan tilføje, at lovforslaget indeholder en mulighed for, at andre ministerier kan benytte hjemmelen til fastsættelse af særlovregler for levnedsmidler, såfremt de er nødvendiggjort af vedtagne EF-retsakter.

Med dette lovforslag vil Danmarks nuværende og kommende EF-retlige forpligtelser blive

[Sundhedsministeren]

opfyldt. Der er således tale om et forslag af rent teknisk karakter, idet de enkelte EF-retsakter på sædvanlig vis vil blive underkastet den gængse danske beslutningsprocedure.

Idet jeg henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale det til Folketingets velvillige behandling.

Indenrigsministeren (Thór Pedersen):

Jeg tillader mig herved for det høje Folketing at fremsætte:

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.
(Lovforslag nr. L 183).

Forslaget er udarbejdet efter de samme retningslinjer som det forslag, jeg fremsatte for Folketinget den 4. oktober 1989, og som blev vedtaget af Folketinget ved 3. behandling den 31. oktober 1989. Det nu fremsatte forslag omfatter i alt 911 personer.

I lighed med i tidligere år er det min hensigt senere i folketingsåret at fremsætte forslag om meddelelse af dansk indfødsret til yderligere et antal personer.

Med disse ord anbefaler jeg lovforslaget til det høje Folketings velvillige og hurtige behandling.

Skriftlig redegørelse:

Sundhedsministerens redegørelse af 7/2 90 om biomedicinsk forskning og etik.
(Redegørelse nr. R 10).

Sundhedsministeren (Ester Larsen):*Indledning*

I denne redegørelse skal jeg forsøge at fremlægge nogle principielle synspunkter om emnet biomedicinsk forskning og etik og den regulering, vi bør have på dette felt.

Jeg tror, de fleste i dette Ting vil give mig ret i, at det er vidtspændende og komplicerede problemer, vi her har med at gøre. De er dagsaktuelle, hvilket vi kan se af den meget levende offentlige debat, men de har også en historisk dimension, som faktisk rækker langt tilbage.

I den vestlige verden har vi tradition for at sætte viden og forskning højt. Den europæiske kultur er vel kendetegnet ved, at den i sig rum-

mer en grænseoverskridende tendens. Ser vi på vore kulturelle rødder, ja, så har vi jo hentet kraft fra tre forskellige hovedkilder.

Grækerne har lært os at stræbe efter klarhed og erkendelse, romerne har bibragt os en praktisk indstilling til omverdenen, og fra jødedom og kristendom har vi lært, at Gud har skabt verden som virkefelt for mennesket. Den europæiske kultur har ved sammenfletningen af disse kulturer opnået en helt speciel indre dynamik. Sammensmeltningen af de tre kulturer var tilendebragt i middelalderen. Og et af resultaterne af denne sammensmeltning blev, at den europæiske kultur har en iboende trang til hele tiden at forsøge at trænge dybere ind i det ukendte.

Det er et træk ved vores kultur, som vi traditionelt altid har været stolte af og tilfredse med. Vi har altid ment, at udvikling var et gode, for udvikling betød nye opdagelser, fremskridt, bedre tider, som igen betød større lykke. Denne positive holdning til videnskaben har vi haft lige siden renæssancen, og det vil sige i 500 år, så man må nok sige, at den har været sejlivet. Men nu er vi kommet til et vendepunkt, nu er vi begyndt at tvivle.

Når vi er begyndt at tvivle – eller ryste på hånden – er det, fordi videnskaben og forskningen har bragt os så vidt, at vi må spørge os selv, om det grundlæggende er sådan, at alt, hvad der teknologisk kan lade sig gøre, også ender med at blive gjort, eller der er viden og kundskaber, vi ikke ønsker at gøre brug af. Hvem skal i givet fald sætte grænserne? Og hvor skal de drages?

Min egen holdning er den, at vi nøje bør overveje hvert eneste skridt, vi tager. Meget af den spændende fremtidslæsning, vi slugte som børn og unge – »science fiction« – er for længst blevet en del af dagligdagen. Men ikke alt. Vi har ikke frembragt menneskelige hybrider, dvs. individer med arvemasse fra både mennesker og andre arter. Vi har heller ikke anvendt kloning til systematisk fremstilling af ensartede kopier af et individ. Men vi har passeret 1984. Heldigvis er den verden, som bogen »1984« (skrevet i 1948) beskriver, ikke ganske vores, her i 1990. Men en del er, og mere vil være muligt i fremtiden. »Fagre ny verden« er ikke helt utopi, men det er vores afgørelse, om vi magter at tage det bedste – og lade det ligge, vi ikke synes om. Teknikken er en god tjener, men mennesket skal være herren.